

Blijven lachen!

Behoudens twee duiven, mijn oude doffer van 18 jaar en een duivin, zit niks meer op mijn duivenhok. Ik heb die 2 duiven om toch nog wat te hebben en die me doen herinneren aan de tijd dat ik nog goed ter been was. Tot voor kort is inmiddels een doffer terug gekomen en de nieuwe liefhebber die deed me de mededeling dat hij hem niet terug wilde. En daarom heb ik die doffer mee laten doen bij de eerste vlucht. Hij was geënt en hij werd ook weer terug op mijn naam overgeschreven. Alles was reglementair om hem in te korven. Een van mijn duivenvrienden nam hem mee toen de duiven werden ingezet voor de eerste wedvlucht. Op de dag van lossing die in 2 groepen gebeurde, was ik benieuwd of mijn duif zijn hok bij mij wel terug zou vinden. Zo ineens en dan ook bijna 90 kilometer ver weg. Nou dat heb ik geweten. Ik kreeg er bijna een hartstilstand van. Ik was in de veronderstelling dat hij was gelost op de tijd dat de tweede groep duiven groen licht hadden gekregen. Daarom zat ik onderuit in mijn luie stoel TV te kijken. Naar de slaven van de weg die ergens in een koers in België de pedalen aan het ranselen waren. Heel gerust zat ik daar naar te kijken en met het begrip dat ik na 'n uurtje van de lossing van de duiven de klep van de spoetnik moest open maken. Het zou eens kunnen zijn dat mijn doffer terug van de reis kwam en dan voor een gesloten deur kwam te staan. Niet dat ik er direct in geloofde maar de wonderen zijn de wereld niet uit! Niet dan? Enfin, toen de tijd aanbrak, dat ik meende dat de duiven zouden moeten arriveren, kwam ik uit mijn gemakkelijke stoel omhoog om de inkom van het hok open gaan te maken. Ik stond moeizaam op terwijl gelijk ook mijn blik op mijn duivenhok viel. En wat zag ik toen? Het was mijn doffer die op de spoetnik heen en weer tippelde en aan het proberen was om binnen te komen. Ik kreeg toen de schrik van mijn leven. Ik kwam voor 'n moment stokstijf te staan waarbij ik me als het ware totaal verlamd voelde. Och, nee toch! Dat is een steenvroege flitste het door mijn hoofd. En niet meer bewust zijnde van mijn ademnood snelde ik naar buiten om de klap van de spoetnik open te maken. Ik vergat toen mijn versnelling. Die sprint deed me zeggen en schrijven bijna de das om. Daarna heb ik wel een kwartier lang, helemaal buiten adem, naar lucht zitten te happen om weer mens te worden. ***Het was de dood of de gladiolen.*** Maar toen ik na die tijd weer nagenoeg was bijgekomen was ik heel trots op mijn doffertje die het hem lapte om mij de stuipen op het lijf te jagen en nog mooi zijn prijsje wist te winnen. Wat ook betekende dat ik mijn rentree in de duivensport heb gemaakt. Voor hoe lang weet ik nog niet en dat ligt aan mijn favoriet. Hij zorgt er momenteel voor dat het gekriebel in mijn buik aan de gang blijft. Dat is niet hinderlijk maar het moet wel niet mijn rikketik gaan ontregelen. Ik wil blijven lachen!

(Pie)